




Voor vampiers, feeën en mensen overall!
En voor mijn sprankelende Celestine.


Geïllustreerd door Mike Garton,
gebaseerd op originele tekeningen van Harriet Muncaster.



www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

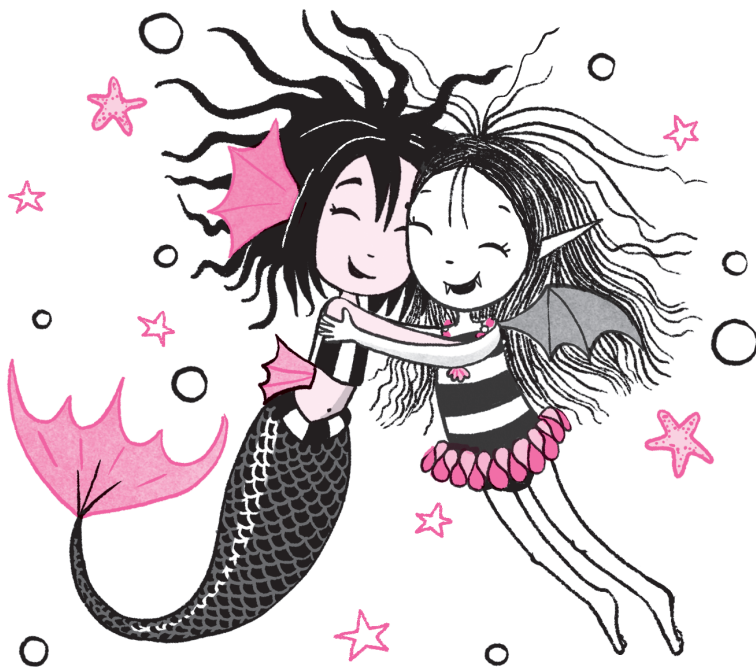


Copyright © 2022 Harriet Muncaster
Isadora Moon Under the Sea werd voor het eerst gepubliceerd
in het Engels in 2022. Deze vertaling is gepubliceerd
met toestemming van Oxford University Press.
Nederlandstalige uitgave: © 2023 Standaard Uitgeverij
F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Vertaling: Katleen Olaerts
Zetwerk: Debby Bruers
Alle rechten voorbehouden
ISBN 978 90 02 27802 0
D/2023/0034/235
NUR: 282
Gedrukt in de EU



ISABELLA MAAN

Isabella onder de zee



Harriet Muncaster

STANDAARD UITGEVERIJ



Hoofdstuk EEN

Het was zaterdagochtend. We zaten te ontbijten in de keuken toen er plots een luide tik-tik op het raam klonk. Ik schrok op en liet per ongeluk mijn toast op de grond vallen! Roze Konijn wipte verschrikt op mijn schoot. (Roze Konijn was vroeger mijn lievelingsknuffel, maar mijn mama heeft hem met haar toverstokje tot leven getoverd. Dat kan ze omdat ze een fee is.)



‘Vogel!’ riep mijn babyzusje Honingbloesem vanuit haar hoge stoel. Ze wees met haar mollige vingertje naar het raam.

‘Het is een zeemeeuw’, zei mama. ‘Zo raar! Zeemeeuwen komen hier gewoonlijk niet, ze leven aan zee.’





‘Laat ze niet binnen!’ zei papa, die zich verstopte achter zijn cape. ‘Ze gaat mijn rood sap stelen! Iedereen weet dat zeemeeuwen eten stelen.’

Mijn papa is een vampier en hij eet alleen rood voedsel. Hij is erg bezorgd over zijn rood sap.

‘De zeemeeuw is niet geïnteresseerd in je rood sap, Bartholomeüs’, zei mama, die liefdevol met haar ogen rolde. ‘Maar ik denk dat we ze wel moeten binnenlaten. Ze heeft iets in haar bek!’

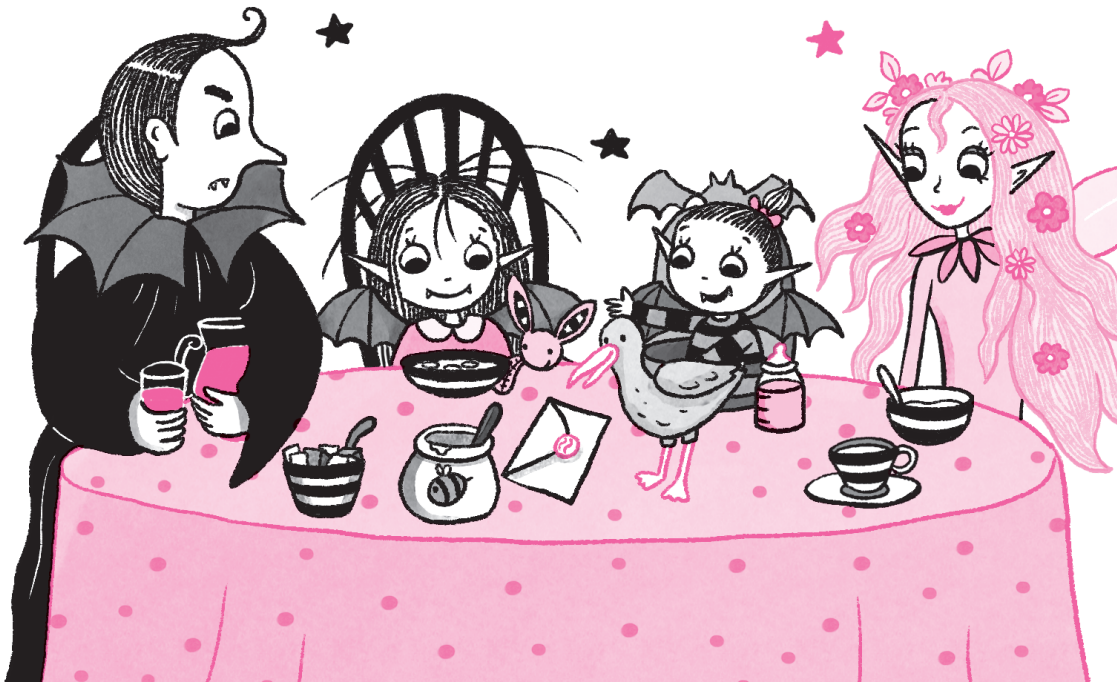
‘Oo, wat zou het zijn?’ zei ik.



Ik drukte Roze Konijn opgewonden tegen me aan tot hij zich vrij wriemelde.

Mama opende het raam en de zeemeeuw fladderde de keuken in. Ze landde in het midden van de tafel en liet vlak naast de honingpot een brief vallen. Papa griste meteen zijn rood sap weg en verborg het onder zijn cape.

‘Hij is voor Isabella!’ riep mama uit.



‘Voor mij?!’ piepte ik, opgewonden en zenuwachtig tegelijk. Waarom zou een zeemeeuw me een brief brengen? Ik pakte de brief en scheurde de enveloppe open. Mama, papa en de zeemeeuw bogen zich voorover om te kijken.

‘Het is een uitnodiging!’ zei ik, en ik haalde er een mooie, schelpvormige kaart uit, vol glanzende parels. ‘Van mijn zeemeerminvriendin Marina. Ze wil dat ik zaterdag naar haar verjaardagsslaapfeestje kom!’

